

Підсудність судам України є виключною у справах з іноземним елементом, якщо: нерухоме майно, стосовно якого виник спір, перебуває на території України; у справі, яка стосується правовідносин між дітьми та батьками, обидві сторони мають місце проживання в Україні; у справі про спадщину спадкодавець - громадянин України і мав у ній місце проживання; якщо спір пов'язаний з оформленням права інтелектуальної власності, яке потребує реєстрації чи видачі свідоцтва (патенту) в Україні; спір стосується дійсності записів у державному реєстрі, кадастрі України; справа стосується усиновлення, яке було здійснено або здійснюється на території України; в інших випадках, визначених ст. 77 Закону № 2709-IV.

Суб'єктами цивільних процесуальних правовідносин можуть бути не тільки іноземні особи, а й іноземні держави. На відміну від зазначених осіб, іноземні держави користуються судовим імунітетом. Імунітет від цивільної юрисдикції судів України полягає в тому, що за загальним правилом до іноземної держави не може бути пред'явлений позов, вона не може залучатися у справу в якості відповідача або третьої особи, на майно, яке належить іноземній державі і знаходиться на території України, не може накладатися арешт чи застосовуватись інші засоби забезпечення позову або звернення стягнення на таке майно. Ці дії можуть бути допущені лише за згодою компетентних органів відповідної держави, якщо інше не передбачено міжнародним договором України або законом України.

Судовий імунітет поширюється і на акредитовані в Україні дипломатичні представництва та консульські установи іноземних держав. Дипломатичні представники іноземних держав, зазначені у відповідних законах і міжнародних договорах України, та інші особи, які акредитовані в Україні, підлягають юрисдикції суду України у цивільних справах лише у межах, що визначаються принципами та нормами міжнародного права або міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Міжнародні організації підлягають юрисдикції судів України у межах, визначених міжнародними договорами України або законами України.

Манюк Ю.В.

курсант 4 курсу ФПФПМГБ

Науковий керівник:

професор кафедри

юридичної психології НАВС

кандидат психологічних наук

Москалюк Л.М.

**ПСИХОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА СТРАТЕГІЙ
КОНФЛІКТНОЇ ПОВЕДІНКИ МАЙБУТНІХ ПСИХОЛОГІВ З
ОБ'ЄКТАМИ ПРОФЕСІЙНОЇ ВЗАЄМОДІЇ**

Конфлікт є невід'ємною складовою різнобічної та багатошарової системи людських взаємовідносин. Надзвичайна загостреність психологічних станів особистостей у конфліктних ситуаціях, відкрите зіткнення позицій, принципові зміни діяльності й намагання особистості – всі ці та інші психологічні складові конфлікту вже досить довгий час привертають увагу дослідників.

Конфлікти супроводжують практично всі сфери діяльності міліції, накладаючи на них свій негативний відбиток. Однак, найчастіше не самі конфлікти ускладнюють діяльність міліції, а наслідки деяких форм поведінки працівників в конфліктних ситуаціях: страх, погрози, ворожість. Якщо перераховані переживання надмірно інтенсивні й тривалі, у працівників можуть виникнути і закріпитися стійка оборонна реакція, тобто така модель поведінки, що впливається в структуру особистості і спотворює характер мислення, вчинків і почуттів – цю тенденцію називають професійною деформацією.

Тому важливо навчити працівника міліції умінню уникати конфліктів, а у випадку їх виникнення проводити вірний аналіз конфліктних ситуацій, знаходити виходи з них, відпрацьовувати відповідний стиль поведінки в конкретних випадках з метою підвищення своєї професійної майстерності та авторитету, збереження психічного здоров'я, забезпечення злагоди в сім'ї.

Виокремлено два основних підходи до визначення конфлікту:

- ❖ за першого підходу конфлікт визначається як зіткнення, протиборство, як мінімум двох взаємовиключних сил, тенденцій, як радикальна форма загострення протиріч, тобто досить широко. За такого підходу конфлікти можливі і в неживій природі. Поняття конфлікт та протиріччя фактично стають рівними за обсягом;
- ❖ за другого підходу під конфліктом розуміють усіяке зіткнення протилежно спрямованих, несумісних потреб, мотивів, інтересів, думок, актів поведінки приблизно рівних, тобто здатних протидіяти одне одному. Такий підхід передбачає, що суб'єктами конфліктної взаємодії можуть бути або окремі особистості, або групи людей.

Отже, конфлікт - це стосунки між суб'єктами соціальної взаємодії, які характеризуються протиборством за наявності протилежних мотивів (потреб, інтересів, цілей, ідеалів, переконань) чи суджень (думок, поглядів, оцінок).

Існує п'ять основних стилів вирішення конфлікту. Вони описані і широко використовуються в програмах навчання управління справами, в основі яких лежить система, що називається методом Томаса-Кілмена.

Система дозволяє створити для кожної людини свій власний стиль вирішення конфлікту.

Якщо представити це у графічній формі, можна отримати сітку Томаса-Кілмена, що дозволяє визначити місце та назву для кожного з п'яти основних стилів вирішення конфлікту.

Якщо почати зі сторони, на якій відмічені активні та пасивні дії, то, якщо реакція пасивна, людина буде старатися вийти з конфлікту; якщо вона активна, то людина намагатиметься вирішити його.

К. Томас виділяє наступні способи регулювання конфліктів:

- конкуренція (змагання) - як прагнення домогтися задоволення своїх інтересів за рахунок інтересів іншого;
- пристосування;
- компроміс;
- ухилення;
- співробітництво.

Спеціалісти в області соціології конфлікту стверджують, що необхідним є застосування всіх п'яти практик (стилів) - суперництва, співробітництва, компромісу, ухилення та пристосування - залежно від конкретних умов конфліктної ситуації.

Стан конфлікту характеризується гострими негативними емоційними переживаннями його учасників. Конфлікт може виявитися на рівні свідомості окремо взятої людини — це внутрішньо особистісний конфлікт, а також у міжособистісній взаємодії та на рівні міжособистісних групових стосунків.

Якщо конфлікт своєчасно не вирішується, то це може призвести до неврозів, хворобливих станів, стійкого розладу стосунків між індивідами, які взаємодіють.

Отже, вибір способів і методів подолання конфліктів залежить як від об'єктивної ситуації, психічного стану опонентів, так і від спрямованості конфлікту, тобто чи сприятиме він глибшому розумінню проблеми, і, відповідно, розвитку елементів кооперативної взаємодії всередині конфлікту, чи, навпаки, призведе до розхитування й неузгодженості взаємодії.

Манюк Я.В.

курсант 4 курсу ФПФПМГБ
Науковий керівник:
професор кафедри
юридичної психології НАВС
кандидат психологічних наук
Александров Д.О.

ПСИХОЛОГІЧНІ ЧИННИКИ ПРОФЕСІЙНОЇ САМОІДЕНТИФІКАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ МАЙБУТНІХ ПРАВООХОРОНЦІВ З ПРОФЕСІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

Проблема професійної підготовки молоді постає в контексті змін засад навчально-виховного процесу, що є наслідком реформування системи вищої освіти. Все більшої актуальності набуває питання удосконалення практики підготовки кваліфікованих фахівців, у тому числі – майбутніх правоохоронців. У свою чергу, професійна підготовка, будучи особливим видом діяльності та поєднуючи теоретико-дослідницький та практичний аспекти, повинна орієнтуватись на створення умов для самопізнання, саморозвитку і поетапного професійного становлення особистості.